

Arrest

nr. 154 255 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART loco advocaat V. HENRION en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Djiboutiaans staatsburger te zijn afkomstig van de hoofdstad Djibouti. U behoort tot de Issa-clan (subclan Mahure Musse).

U huwde in 2005 met Y.I.O., met wie u geen kinderen heeft, al hebben jullie wel een vondelingenmeisje, S., in huis genomen. U zou in Djibouti sinds 2006 gewerkt hebben in een Ethiopisch bedrijf voor goederenvervoer tussen Djibouti en Ethiopië. U was er controleur van de goederen die via de zeehaven werden getransporteerd. In uw vrije tijd was u verder ook bezig met kunst en toneelspelen. In 2007 ging u naar de toneelschool Institut Djiboutien des Arts (IDA). Nadat u er in 2008 afstudeerde, begon u zelf toneelstukken te schrijven die u samen met vrienden opvoerde (toneelgroep Dacawo of La troupe renard). De opvoeringen vonden veelal plaats in de wijken en waren gericht op de jeugd, maar soms ook in het Institut français Arthur Rimbaud (IFAR).

Hoewel u reeds vanaf 2006 politiek geïnspireerde toneelvoorstellingen maakte, zou u zich pas in januari 2010 aansluiten bij de Djiboutiaanse oppositiepartij Union pour la Démocratie et la Justice (UDJ). Uw politieke activiteiten vonden weerslag in uw zelfgeschreven toneelstukken, waarin u de mensen de boodschap wilde meegeven dat hen in het alledaagse leven onrecht werd aangedaan, maar dat ze hier tegenin opstand konden komen.

In 2011 gaf u een korte voorstelling in uw wijk naar aanleiding van het voorstel van de president die de grondwet wilde wijzigen opdat hij zich voor een derde termijn verkiesbaar kon stellen. Na de opvoering hoorde u dat de politie naar u op zoek was.

Nog in 2011, maar na de grondwetswijziging, ontving u een uitnodiging van de partij om op een bijeenkomst een voorstelling van ongeveer 15 minuten te geven. Na de voorstelling werd u aangehouden door de gendarmerie, die u overbrachten naar een bureau van de Section des Recherches et de la Documentation (SRD), de Djiboutiaanse inlichtingendienst. Gedurende 4 dagen werd u ondervraagd en geslagen. Na uw vrijlating verbleef u 40 dagen in het ziekenhuis van Peltier om uw verwondingen te laten verzorgen. U werd zonder officiële reden ontslagen op uw werk. Toen u zich hiertegen verzette, werd de politie erbij gehaald. U besloot na die eerste arrestatie reeds om samen met uw vrouw in te gaan wonen bij uw ouders, omdat u hoopte dat ze daar veiliger zou zijn. Na uw ontslag hielp uw vader uw echtgenote om een eigen winkel op te starten.

Op 10 januari 2011 deed u een voorstelling – “Quotidien Djiboutien” – onder meer in het IFAR-gebouw. Toen u het gebouw verliet werd u gearresteerd door de politie. U werd gedurende een week opgesloten in de gevangenis van Nagad, waar u opnieuw ondervraagd en mishandeld zou zijn. Na uw vrijlating werd u gedurende 2 weken door uw vader verzorgd. Vervolgens begon u opnieuw voorstellingen van andere artiesten in Djibouti te doen. Op 20 juni 2012 deed u opnieuw een politieke voorstelling, “Les âmes des Arabes”, op een publieke plaats in uw wijk. Deze opvoering werd geschreven door de andere schrijver in uw toneelgroep, C.A.C., al had u input geleverd voor het stuk. Op weg naar huis na de voorstelling werd u tegengehouden door de politie, die u vervolgens overbracht naar het politiebureau van het 2e arrondissement. U zou er 2 dagen vastgehouden zijn zonder verhoor, en vervolgens doorgestuurd zijn naar Nagad. In de 10 dagen dat u ginds verbleef, werd u opnieuw gefolterd. Toen ze u de laatste dag terugbrachten naar het politiebureau, waarschuwden ze u. U ging naar huis, waar u opnieuw behandeld werd door uw vader. Hij vreesde immers dat u in een ziekenhuis vergiftigd of gedood zou worden. U zou daarop voorstellingen blijven doen en deelnemen aan de demonstraties die vaak op vrijdag doorgingen.

Op 26 oktober 2012 voerde u opnieuw een politiek toneelstuk op. U werd nadien opnieuw gearresteerd door de politie en overgebracht naar Nagad. Na een maand hardhandige opsluiting deden ze u een voorstel: indien u uw activiteiten stopzette, zou u geld, werk en ook uw ontslagpremie krijgen. U sloeg dit aanbod echter af. U hield aan de mishandelingen toen een litteken over op uw voorhoofd. U werd gedurende twee weken door uw vader verzorgd, waarna u uw activiteiten zou hervatten.

Bij de verkiezingen van februari 2013, toen alle oppositiepartijen samengingen in de Union pour le Salut National (USN), was u werkzaam als USN-vertegenwoordiger in het verkiezingsbureau n° 101. Toen u merkte dat de overheidspartij de verkiezingen had vervalst, maakte u de documenten die de voorzitter van het stembureau u had gegeven over aan het UDJ-partijbestuur. Daarop zouden de autoriteiten u beginnen zoeken zijn, waardoor het voor u gevaarlijk werd om nog thuis te overnachten.

Op 20 april 2013 nam u deel aan een betoging die nabij de hoofdzetel van UDJ werd gehouden. Onderweg naar huis werd u opgepakt door de gendarmerie. U werd geblinddoekt afgevoerd naar een u onbekende plaats, waar u 4 maanden werd vastgehouden. U werd er zowel fysisch als psychisch gemarteld. Om hier een eind aan te maken, ondertekende u een document met de belofte om uw politieke activiteiten stop te zetten.

Na uw vrijlating omstreeks augustus – september 2013 werd u opnieuw door uw vader verzorgd. Het was reeds september 2013 toen u zich realiseerde dat u vrij was. Sindsdien zou uw vader op u ingepreerd hebben om het land te verlaten voor uw eigen veiligheid. Hij regelde buiten uw weten om een visum voor Frankrijk en een vlucht op 14 of 15 september 2013. Uiteindelijk stemde u in, omdat u uw vader niet wilde teleurstellen. Op de luchthaven werden uw reisdocumenten echter door de veiligheidsdiensten in beslag genomen. U kreeg nog de waarschuwing dat u beter niet teruggevonden zou worden in de buurt van een grensovergang om Djibouti te verlaten.

U besloot daarop in Djibouti te blijven en uw politieke activiteiten te hernemen. U zou sindsdien wekelijks deelgenomen hebben aan de vrijdagmanifestaties in uw qota, en schreef een nieuw toneelstuk over wat u meegemaakt had in detentie. De voorstelling was voorzien op 29 oktober 2013, maar op weg ernaartoe werd u door een plaatselijke UDJ-militant getipt dat de veiligheidsdiensten reeds ter plaatse waren. U vertrok daarop naar vrienden, en de volgende dag naar een andere vriend in Ali Sabieh. Hij durfde u echter ook niet te lang thuisvesten, uit vrees voor mogelijke repercussies, waarop u de daaropvolgende dag illegaal de grens naar Ethiopië overstak. Daar verbleef u enige tijd bij uw oom, die uiteindelijk uw reis naar België regelde.

Op 30 oktober 2013 verliet u Djibouti. U reisde naar Ethiopië waar u de volgende dag toekwam. Van daar reisde u met vals paspoort per vliegtuig naar België, waar u op 16 december 2013 asiel aanvraag. Ongeveer een maand na uw vertrek uit Djibouti zou uw echtgenote gaan inwonen zijn bij haar eigen ouders, die in dezelfde wijk als uw familie wonen. Uw broer H. zou ongeveer 2 maanden voor het eerste gehoor spoorloos verdwenen zijn tijdens een betoging. Op het tweede gehoor vertelde u dat H. intussen vermoord teruggevonden was. Uw jongere broer Ab. zou van Frankrijk naar Djibouti teruggekeerd zijn ongeveer 5 maanden voor het eerste gehoor, en zou sindsdien ook al eens gearresteerd en opnieuw vrijgelaten zijn door de autoriteiten.

Bij een eventuele terugkeer naar Djibouti vreest u de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten in Djibouti.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte (d.d. 10/01/2005); uw identiteitskaart (uitgereikt op 22/01/2005); uw UDJ-lidkaart (uitgereikt op 13/05/2010 en afgestempeld t.e.m. 2013); een attest van de Djiboutiaanse mensenrechtenorganisatie LDDH (d.d. 10/07/2013); 2 documenten waarop reclame wordt gemaakt voor 2 theateropvoeringen van La Troupe Renard; een origineel attest van MJO in België (d.d. 18/07/2014); 7 foto's van de opvoering van de theaterstukken *Le petit homme* en *Jeu du destin* in het IFAR; 8 foto's van uw deelname aan (een) betoging(en) in België; de nieuwsbrief van het Institut Français Arthur Rimbaud van juni-juli 2011 met daarin de aankondiging van het theaterstuk "*Houssoubou*", een medisch attest van Constats asbl met een beschrijving van de littekens die u heeft (d.d. 18/09/2014).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst de Djiboutiaanse autoriteiten vreest omwille van uw anti-regeringsactiviteiten als lid van de politieke oppositiepartij *L'Union pour la Démocratie et la Justice* (UDJ). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de oorzaak van uw problemen, met name het schrijven en opvoeren van anti-regeringstoneelstukken, en dit om de volgende redenen :

U legt om te beginnen geen enkel document neer ter staving van de anti-regeringsopvoeringen die u organiseerde in Djibouti, en die tot uw arrestaties geleid zouden hebben. Het betreft meer bepaald de stukken getiteld "*Quotidien Djiboutien*", "*Les âmes des Arabes*" en "*Les indésirables, partie 2*". De laatste twee genoemde stukken zou u geschreven hebben om op te voeren in respectievelijk wijk 7bis en de wijk Balbala. U maakte dit onder de wijkbewoners bekend door flyers rond te delen. U zou echter geen van die (kleine) flyers bewaard hebben, waardoor u deze ook niet kunt neerleggen (CGVS 24/09/2014, 13). Hoewel "*Quotidien Djiboutien*" volgens uw verklaringen in 2011 ook opgevoerd werd in het Institut français Arthur Rimbaud (IFAR) (CGVS 24/09/2014, 12), legt u hier evenmin iets van neer, in tegenstelling tot twee andere stukken die ook opgevoerd werden in het IFAR, namelijk "*Houssoubou*" en "*Jeu du Destin*". Deze stukken werden overigens door voornoemde C.A.C. geschreven, en niet door u. Er is dan ook geen enkel begin van bewijs dat u, zoals u beweert, mee theaterstukken voor de toneelgroep *La Troupe de Théâtre Renard* geschreven zou hebben. Temeer aangezien een eenvoudige zoekactie op het internet uitwijst dat *Jeu du Destin* in 2011 door IFAR werd hernomen, terwijl een dergelijke zoekactie voor het stuk van uw hand (*Quotidien Djiboutien*) niets opleverde.

Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat een Frans cultureel centrum stukken zou opvoeren die openlijk tegen de autoriteiten zouden zijn gericht. Uit de informatie over de op het internet teruggevonden opvoeringen blijkt dit overigens ook nergens, dan wel dat het eerder om maatschappijkritische stukken zou gaan. Het opvoeren van stukken met een boodschap tegen de regerende autoriteiten vraagt immers een zeker politiek engagement. Het is dan ook opmerkelijk dat twee leden van uw toneelgroep niet politiek actief waren, vooral gezien het reële risico dat het spelen van dergelijke stukken in Djibouti volgens uw verklaringen met zich meebrengt. Dit versterkt het vermoeden dat de stukken niet openlijk tegen de autoriteiten ingaan.

De enige foto's die u neerlegt betreffen de officiële opvoeringen in het Institut français Arthur Rimbaud (IFAR). Volgens uw verklaringen zouden er nochtans foto's genomen zijn van de kleinere voorstellingen in de wijken ook, meer bepaald door een fotograaf die lid is van UDJ. U zou hem echter niet gevraagd hebben foto's over te maken, aangezien u ten tijde van de gehoren niet in het bezit was van zijn telefoonnummer (CGVS 24/09/2014, 13). Tot op heden heeft het CGVS echter geen dergelijke foto's ontvangen.

Volledigheidshalve kan hier nog toegevoegd worden dat het, vooral gezien uw uitgesproken publieke karakter van uw politieke activiteiten, eerder opmerkelijk is dat er niet meer informatie (online) over terug te vinden is. Temeer aangezien de Djiboutiaanse oppositiepartijen systematisch lijsten publiceren met daarop alle personen die door de autoriteiten aangehouden worden, net om deze wantoestanden aan de kaak te stellen (COI Focus Djibouti: "*Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat*"). Uw verklaringen staan hier echter volledig haaks op. Zo beweert u dat de partij de mensen in de wijken wel

mondeling op de hoogte bracht van gearresteerde leden, maar deze informatie bijvoorbeeld niet op het internet bekend maakte (CGVS 24/09/2014, 9-10).

Ten tweede doet uw algehele onwetendheid over het lot van uw collega C.A.C. enerzijds en van uw toneelgroep anderzijds, verder afbreuk aan de door u beweerde vrees als gevolg van de voorstellingen die jullie in Djibouti opgevoerd zouden hebben. Temeer aangezien de directe aanleiding voor uw vlucht uit Djibouti een nieuw anti-regeringsstuk was dat door uw toneelgroep opgevoerd zou worden ("Les indésirables, partie 2"). Zo verklaart u dat u deze opvoering organiseerde samen met C.A.C., net als u lid van UDJ. Op weg naar de locatie van de opvoering werden jullie telefonisch gewaarschuwd door één van de militanten in de desbetreffende wijk, waarop jullie samen naar vrienden trokken. Nadien zouden jullie wegen zich gescheiden hebben, en sindsdien heeft u geen enkel idee waar C.A.C. zich momenteel zou bevinden. Meer algemeen heeft u evenmin enig idee of er die avond bijvoorbeeld mensen gearresteerd werden naar aanleiding van de toneelopvoering. Uw uitleg hiervoor dat u in België enkel mensen ontmoet die hier al van voor uw vertrek uit Djibouti verblijven (CGVS 24/09/2014, 9), houdt totaal geen steek. Zelf zou u niet durven telefoneren uit vrees dat alle telefoongesprekken door de autoriteiten afgeluisterd worden, en u zou over geen enkel emailadres van één van de leden van uw toneelgroep beschikken (CGVS 24/09/2014, 14). Er is echter geen enkele denkbare reden waarom UDJ België zich niet voor u zou kunnen informeren bij hun militanten in Djibouti om een duidelijk zicht te krijgen op de verdere afloop van de moeilijke situatie waartoe uw toneelstuk geleid zou hebben. U weet evenmin of uw toneelgroep heden nog bestaat (CGVS 24/09/2014, 14). Nochtans heeft uw vriend C.A.C. een facebookprofiel en zou hij zelfs via die weg gecontacteerd kunnen worden.

Nog bevreemdender is echter dat u zelfs over de periode dat u in Djibouti was amper kunt vertellen over de problemen die C.A.C. met de Djiboutiaanse autoriteiten gekend zou hebben. Zo weet u niet hoe vaak hij gearresteerd werd, laat staan voor hoelang telkens (CGVS 24/09/2014, 14).

Ten derde blijven ook uw verklaringen omtrent de ernstige problemen die ontstonden naar aanleiding van uw rol bij de laatste verkiezingen in 2013 te vaag om daadwerkelijk te overtuigen. Zo verklaart u dat u die verkiezingsdag in het bezit gekomen zou zijn van een document met daarop de werkelijke uitslag van het kiesbureau waar u mee toezag op het goede verloop. Deze uitslag zou niet overeengestemd hebben met de uitslag die bekend gemaakt werd op de staatstelevisie. U zou in dit geval als klokkenluider van dienst dit bewuste document aan de Djiboutiaanse oppositie hebben doorgespeeld. Hoewel u als taak had toe te zien op het goede verloop van de stembusgang in dit kiesbureau, kunt u echter niet vertellen hoe de voorzitter van dat bewuste kiesbureau heette. U kunt evenmin verduidelijken wie de waarnemer van de tegenpartij was (CGVS 24/09/2014, 16). Daarnaast heeft u geen enkel idee wat er precies met het door u gelekte document gebeurd zou zijn. Nadat u het document overmaakte aan iemand van UDJ, zouden de autoriteiten naar u op zoek gekomen zijn (CGVS 24/09/2014, 16).

Ten vierde wordt op basis van uw verklaringen sterk de indruk gewekt dat u opvallend weinig moeite heeft gedaan in Djibouti zelf om uw detentie en mishandelingen aan te klagen. Zo nam u geen contact op met een advocaat, omdat deze personen volgens u geen macht zouden hebben in Djibouti (CGVS 24/09/2014, 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat het voor oppositieleden wel degelijk mogelijk is om een beroep te doen op een advocaat. Zo is er bijvoorbeeld meester Zakaria, die tevens aan het hoofd staat van de Djiboutiaanse mensenrechtenorganisatie la Ligue djiboutienne des droits humains (LDDH) (zie COI Focus Djibouti: "Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat"). U verklaart deze organisatie overigens te kennen, en legt er zelfs een attest van neer ter staving van uw arrestaties door de Djiboutiaanse autoriteiten en de folteringingen waarmee deze regelmatig gepaard gingen. De naam Zakaria Abdillahi zegt u echter niets (CGVS 24/09/2014, 10-11). Dit betreft een nogal vreemde vaststelling aangezien hij in het verleden meermaals optrad als advocaat van belangrijke oppositieleden in Djibouti. Als voorzitter van het LDDH noemt u dan ook niet Meester Zakaria, maar wel Omar Ali Ewado (CGVS 24/09/2014, 7). In diezelfde informatie van het CGVS wordt deze Omar Ali Ewado echter genoemd als voorzitter van een organisatie die parallel aan LDDH opereert, en ook exact dezelfde naam hanteert, maar die in feite in handen van de autoriteiten zou zijn met als hoofdbedoeling om het LDDH te destabiliseren (COI FOCUS Djibouti: "LDDH").

Daarbij komt nog dat uw verklaringen in verband met uw contact(en) met deze organisatie uiterst vaag blijven. Zo verklaart u een aantal keer iemand van LDDH ontmoet te hebben, maar kunt u amper verduidelijken wanneer precies. De eerste keer zou reeds in 2011 geweest zijn, de laatste keer na uw vierde arrestatie in oktober 2012. Hoewel ze u bij die gelegenheden gespreid over twee jaar steeds naar uw precieze activiteiten en concrete problemen gevraagd zouden hebben (CGVS 24/09/2014, 8), blijkt dit allesbehalve uit de inhoud van hun attest. Zo beperkte Ewado er zich toe om te vermelden dat u vijfmaal gearresteerd werd, tussen 2010 – in plaats van 2011 – en 2013, en dat u mishandeld zou zijn. Nergens geeft hij enige verduidelijking over de exacte data en periodes van de opeenvolgende detenties, laat staan over de aard van de foltering die u daar ondergaan zou hebben.

Bovendien werd dit attest opgesteld op 10 juli 2013, en dus nog vóór uw poging om Djibouti te verlaten, en vreemd genoeg tijdens uw vijfde en tevens laatste opsluiting (van 20 april 2013 tot augustus – september 2013). Nochtans zou de LDDH dit attest volgens uw verklaringen pas opgesteld en vervolgens opgestuurd hebben toen ze van u persoonlijk via email vernamen dat u in België asiel had aangevraagd (gehoorverslag CGVS 24/09/2014, 8). In het attest zelf staat trouwens bevestigd dat u tot vijf keer toe gearresteerd werd in Djibouti, waarvan ze blijkbaar wel degelijk op de hoogte waren, maar nergens verduidelijken ze dat u op dat moment nog opgesloten zou zitten op een onbekende plaats. Gewezen op de vreemde datum van opstelling van dit attest en vervolgens tot driemaal toe gevraagd naar de reden hiervoor, probeert u zelfs niet om hier een mogelijke verklaring voor te geven (CGVS 24/09/2014, 10).

Om al deze redenen kan er dan ook geen enkele waarde gehecht worden aan het door u neergelegde attest van het LDDH.

Met betrekking tot het Belgisch medisch attest, opgesteld door een huisarts bij de vzw Constats, kunnen eveneens een aantal bedenkingen gemaakt worden. Het attest is grosso modo opgedeeld in een weergave van uw persoonlijke verklaringen aan de arts, een oplijsting van de littekens die u heeft verspreid over uw hele lichaam, alsook een heel korte psychologische evaluatie. In zijn attest geeft de arts bij verscheidene littekens aan dat deze compatibel zouden kunnen zijn met uw verklaringen over de folterpraktijken die aan de basis ervan zouden liggen. Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat zelfs een arts geen uitsluitsel kan geven over de wijze waarop iemand bepaalde littekens heeft opgelopen. Zeker gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de redenen waarom u gearresteerd en gefolterd zou zijn, kan er geen blindelings geloof gehecht worden aan uw loutere verklaringen hieromtrent.

Daarbij komt nog dat uit het medisch-psychologisch verslag dat u aanreikt, met betrekking tot uw psychologische evaluatie enkel kan worden afgeleid dat u 'sedert verscheidene maanden wekelijks een therapeut van het centrum Ulysse' zou frequenteren. Ondanks het algeheel ontbreken van een psychologisch verslag van deze therapeut in kwestie, wordt in dit attest besloten dat u tekenen vertoont van zware PTSD (Post Traumatic Stress Syndrome). Dergelijke diagnosestelling situeert zich echter niet binnen de bevoegdheid van een huisarts. Aangezien dit document dan ook géén enkel uitsluitsel biedt met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van deze diagnose, en evenmin concrete indicaties bevat van een eventuele behandeling of opvolging, kan er niet worden aangenomen dat dit attest een overtuigende aanwijzing vormt van een geleden vervolging of ernstige schade. Hoewel u zelf ook verklaarde dat u sedert vijf maanden eens per week op consultatie gaat bij een psycholoog (CGVS 24/09/2014, 15), legde u hier geen enkel bijkomend attest van neer.

Bovendien rijzen er ook ernstige twijfels rijzen omtrent uw omstandigheden waarin u Djibouti verlaten zou hebben. Zo verklaart u dat u in Djibouti een paspoort had. U zou dit aangevraagd hebben in geval van een toneelopvoering in één van de buurlanden, al zouden er nooit dergelijke concrete plannen in die richting zijn geweest (CGVS 24/09/2014, 5-6). Nog volgens uw verklaringen zou u in dat paspoort een Schengen-visum gehad hebben. U beweert echter dat niet u, maar wel uw vader dit visum voor u geregeld zou hebben op het Franse Consulaat. Hoewel u zelf niet de intentie had om Djibouti te verlaten, zou uw vader aangedrongen hebben op uw vertrek (CGVS 24/09/2014, 2 en 5). Volgens de informatie van het CGVS dient een persoon echter hoogstpersoonlijk zijn/haar visum aan te vragen op het Franse Consulaat te Djibouti (zie COI Focus Djibouti: "Demande de visa français"). Hierop gewezen blijft u echter volhouden dat uw vader uw visum ging aanvragen en u zich persoonlijk nooit aanmeldde op het Consulaat (CGVS 24/09/2014, 6). Door uw leugenachtige verklaringen in dit verband wekt u bijgevolg sterk de indruk dat u Djibouti mogelijk op een ander tijdstip en onder andere omstandigheden verlaten heeft dan dat u de Belgische autoriteiten wilt doen geloven.

Wat betreft de problemen die uw familieleden sinds uw vertrek nog meegemaakt zouden hebben, dient er opnieuw op gewezen te worden dat u hiervoor geen enkel begin van bewijs neerlegt. Bovendien blijven ook uw verklaringen te vaag om te kunnen overtuigen. Zo kunt u enkel zeggen dat uw broer H. spoorloos verdween tijdens zijn deelname aan een betoging (CGVS 29/07/2014, 4), waarna zijn lichaam enige tijd later teruggevonden zou zijn. Deze beperkte informatie zou u op 9 of 10 augustus 2014 te weten gekomen zijn via een bevriende militant, S. (CGVS 29/07/2014, 20). Hij zou u echter niet gezegd hebben wanneer zijn lichaam werd gevonden, en u legt ook geen documenten neer om de dood van H. te staven (CGVS 24/09/2014, 19). Van diezelfde persoon zou u ook weten dat uw jongere broer Ab. na zijn terugkeer uit Djibouti gearresteerd zou zijn omdat hij een demonstratie hield nav de dood van uw broer en gedurende vijf dagen vast werd gehouden (CGVS 24/09/2014, 19).

Sindsdien zou u echter niet meer met deze vriend gesproken hebben, en met uw familieleden zou u al langer geen contact meer hebben, omdat zij vrezen voor de mogelijke gevolgen als de telefoongesprekken afgetapt zouden worden. Vreemd genoeg zou u ook geen contact meer houden met uw oom in Ethiopië, om op die wijze op de hoogte te blijven van de situatie voor uw achtergebleven familieleden. Uw verklaring daarvoor is dat u zijn nummer niet zou hebben, aangezien u zijn nummer

niet opgeslagen zou hebben op uw gsm. Behalve de vaststelling dat er ernstige vragen rijzen bij een dergelijke uitleg, kan opnieuw de vraag gesteld worden of het werkelijk op geen enkele manier mogelijk was om opnieuw aan zijn nummer te geraken (CGVS 24/09/2014, 19).

Voor zover u uw asielaanvraag stoelt op de activiteiten die u ontwikkeld heeft na uw aankomst in België, met name uw deelname aan betogingen tegen de Djiboutiaanse autoriteiten in België, dient er op gewezen te worden dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (*réfugié surplace*) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Djibouti verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond, kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Djibouti niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België. U slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten dient vastgesteld te worden dat zij geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte en identiteitskaart staven louter uw identiteit en nationaliteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw lidmaatschap bij UDJ. Wat betreft de documenten die u neerlegde ter staving van uw theateractiviteiten dient vastgesteld te worden dat u enkel foto's van uzelf tijdens een voorstelling neerlegt, op basis waarvan niet met zekerheid gesteld kan worden dat deze effectief de voorstelling betreffen zoals u verklaart. Ook in de andere documenten in verband met het theater wordt nergens de link tussen u en deze theatergroep gelegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 april 2015 de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Verzoeker meent dat het feit dat hij effectief heeft deelgenomen aan toneelstukken en die zelf geschreven heeft duidelijk blijkt "uit zijn verklaringen en de documenten die hij neergelegd heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag". Hij stelt dat zijn verklaringen over die verschillende toneelstukken "precies, persoonlijk, duidelijk en niet tegenstrijdig" zijn. Hij legt uit dat de IFAR een instituut is dat zeer actief is in Djibouti "om de promotie te maken van toneel en culturele activiteiten, in het bijzonder voor lokale toneeltroepen, zoals de Troupe Renard waaraan de eiser deelnam".

Aangaande zijn activiteiten voor de UDJ en USN in Djibouti, benadrukt verzoeker dat hij zijn UDJ-lidkaart heeft neergelegd. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing "dat die lidmaatschap niet bestreden zou zijn". Hij voert aan: "Die engagement is een belangrijke element, aangezien de situatie en de repressie ten opzicht van de oppositiepartijen in Djibouti". Hij verwijst dienaangaande naar een rapport van CEDOCA van 22 november 2013, waaruit zou blijken "dat militanten van de oppositiepartijen regelmatig gearresteerd zijn. Sinds het opstellen van de USN, melden de rapporten en artikelen niet van welke partij zijn de militanten die gearresteerd zijn maar enkel dat ze lid zijn van de USN. Dit rapport bevestigt bovendien dat in 2013 honderden leden en sympathisanten van de USN

gearresteerd werden omwille van hun aanwezigheid aan betogingen of hun lidmaatschap van een politieke partij (zie rapport, pp. 13-15).” Hij verwijst tevens naar een rapport van US Department of State, over arrestaties bij betogingen van de oppositie, en naar een rapport van Human Right Watch, over een manifestatie in februari 2011. Het feit dat verzoekers naam niet op de website van de oppositiepartijen voorkomt, betekent volgens hem “niet dat hij niet gearresteerd werd. Het komt niet uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de namen van ieder lid van de USN of van een andere politieke partijen, dat gearresteerd werd, op internet vermeld zijn indien zijn. Sommigen weigeren bij voorbeeld dat hun naam vermeld is om repercussies over hun familie te vermijden. Het komt in casu uit het feitenrelaas dat de eiser zijn familie probeerde te beschermen.”. Verzoeker voert nog aan dat “de oppositiepartijen in Djibouti, en in het bijzonder zijn vertegenwoordigers in Europa, niet altijd overeen (komen) met elkaar. De website van die oppositie zijn beheerd vanuit de diaspora in Europa. Er bestaat divisies in die diaspora die kunnen uitleggen dat sommige namen niet op internet zijn geschreven.” Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker twee nieuwe attesten: “Een attest van de ondervoorzitter van UDJ in België, dd 23 maart 2015” en “Een attest van de Secrétaire permanente van de USN, Meneer Ismaël AHMED ASSOWE”. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker de naam van de voorzitter van het verzoeksbureau en van de vertegenwoordiger van de andere partij niet wist, is volgens verzoeker “niettemin fundamenteel”. Hij stelt: “Deze informatie interesseerden de eiser niet, die niet daar was om kennis te maken met vertegenwoordigers van andere partijen maar om de eerlijkheid van de verzoeken na te kijken. Dit element is bijgevolg niet afdoend om te kunnen beschouwen als ongeloofwaardig de verklaringen van de eiser omtrent dit incident in februari 2013 en zijn implicatie voor de USN tijdens de verzoeken van februari 2013.”.

Wat zijn beweerde arrestaties betreft, is er volgens verzoeker “geen beoordeling van het asielrelaas van de eiser over de talrijke arrestaties die hij heeft ondergegaan, met foltering en zware mishandelingen. Er is bijzonderlijk geen beoordeling van zijn geloofwaardigheid omtrent zijn detentie van vier maanden van april tot augustus of september 2013.”. Hij stelt dat het feit dat hij gearresteerd, vastgehouden en gemarteld werd nochtans betekent dat hij al vervolgd werd in de zin van het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn eerste gehoor precieze verklaringen heeft afgelegd “omtrent die detentie van vier maanden, over de marteling en de huidige gevolgen op zijn psychologische toestand. Die eiser was bereid om door te gaan met zijn verklaringen maar werd gestopt door de Protection Officer om zijn relaas tijdens een tweede gehoor uit te leggen. De Protection Officer heeft niettemin geen verdere vragen gesteld over het verlopen van deze detenties.”. Hij wijst erop dat er geen tegenstrijdigheden bestaan “over de verschillende data van detentie. Hij heeft die meermaals herhalen, zonder zich te vergissen. De verklaringen van de eiser zijn precies, persoonlijk en duidelijk.”. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn verklaringen over de mishandelingen gestaafd worden door medische attesten.

Met betrekking tot het attest van de LDDH verwijst verzoeker naar het rapport van CEDOCA: “Uit het rapport van de CEDOCA, aanwezig in de administratieve dossier, komt het uit dat een conflict bestaat tussen twee personen die zich voorstellen als verkozen voorzitter van de LDDH: Meneer Omar ALI EWADO en Meneer Zakia ABDILLAHI. Het rapport haalt aan de verklaringen van Meneer Zakia ABDILLAHI, advocaat, die door het CGVS gecontacteerd werd, dat Meneer Omar ALI EWADO zou door de overheden aangesteld worden om verkeerde informatie over het werk van de oppositie te vermelden. De FIDH, Fédération internationale des Droits de l'Homme, zich niet uitspreekt over Omar ALI EWADO en de authenticiteit van zijn engagement voor de verdediging van mensenrechten maar bevestigt in contact te zijn met Meneer ABDILLAHI.”. Verzoeker acht het “opmerkelijk dat geen contact werd genomen door het CGVS met Omar ALI EWADO om zijn informatie te kunnen vragen over die situatie en om waarborg van de oprechtheid van zijn engagement voor de mensenrechten te krijgen” en hij stelt dat de commissaris-generaal de mogelijkheid had “om Meneer Omar ALI EWADO te contacteren om niet alleen de authenticiteit van zijn functie te verifiëren maar ook de authenticiteit en de bewijswaarde van dit attest te onderzoeken”. Voornoemd rapport van CEDOCA is volgens verzoeker “bijgevolg eenzijdig een laat niet toe een volledige en onpartijdige appreciatie van die gevoelige situatie te kunnen maken”. Hij benadrukt verder dat het feit dat dit in juli 2013 opgesteld zou zijn “een gewone typefout is”: “Die mogelijkheid van een typefout moet niet geweerd zijn.”.

Verzoeker wijst op artikel 5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) inzake “*réfugié dur place*”. Hij stelt dat de voorwaarde dat de overheden in Djibouti op de hoogte moeten zijn van verzoekers activiteiten in België niet blijkt uit de bepalingen betreffende het principe van “*réfugié sur place*”. Verzoeker voert aan dat zijn activiteiten de

voortzetting vormen van zijn activiteiten in Djibouti. Verder stelt hij dat, indien de Djiboutiaanse overheden op de hoogte zouden moeten zijn van zijn activiteiten, zijn activisme in België geen geheim is: *“De eiser is zichtbaar op foto's van deze activiteiten, die soms op Facebook en op websites van deze partijen staan”*. Hij legt verder uit dat hij al heeft gemerkt *“dat personen aanwezig aan vergadering en activiteiten van de USN en UDJ in België en die, volgens de eiser, zouden met de Djiboutiaanse overheden samenwerken om de namen van de voorstanders van de oppositie in Europa te vermelden”*.

Verzoeker wijst op de medische en psychologische documenten die hij heeft neergelegd en die volgens hem bewijzen dat *“hij fysieke sporen heeft van mishandelingen, littekens die compatibel zijn met de verklaringen van de eiser over folterpraktijken”* en dat *“hij psychologische gevolgen heeft van die mishandelingen en hij daarvoor psychologisch opgevolgd is”*. Hij verwijst naar artikel 48/6 Vreemdelingenwet en naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat de commissaris-generaal *“nooit beschouwd (heeft) dat de verklaringen van de eiser omtrent de foltering ongeloofwaardig zouden zijn”*. Volgens verzoeker is het niet afdoende *“dat uit dit attest de verwerende partij geen zekerheid kan hebben over de oorzaak”* om *“die element niet in aanmerking te nemen”*. Dienaangaande haalt verzoeker aan uit het arrest *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens. Hij besluit dat de commissaris-generaal geen andere verklaring geeft *“voor de aanwezigheid op de lichaam van de eiser van littekens die, volgens de arts, compatibel zijn met de verklaringen van de eiser”* en dat *“de psychologische opvolging van de eiser in het kader van een zware PTSD ook een bewijs van een trauma (is), die bijgevolg een mishandeling en een vervolging in het verleden bewijst”*.

Wat de situatie van verzoekers broer betreft, voert verzoeker aan: *“De eiser heeft geen rechtstreeks informatie. Hij is geïnformeerd door zijn vriend S., die de eiser zelf opbelt. De eiser heeft zijn contactgegevens niet. De eiser enkel weet dat zijn broer tijdens een betoging verdween is en dat zijn lichaam later teruggevonden werd.”* Het ontbreekt de commissaris-generaal, volgens verzoeker, *“aan begrip voor de kwetsbare situatie van asielzoekers die mogen niet altijd hun familie in hun herkomstland contacteren om informaties te verzamelen, in het bijzonder wanneer deze familie in gevaar kunnen zijn door deze contacten”*.

Aangaande zijn paspoort benadrukt verzoeker dat hij *“niettemin niet met deze documenten in België (is) aangekomen en had geen belang om informaties te verbergen over de manier waarmee hij deze documenten heeft gekregen”*. Hij acht dit *“niet relevant, aangezien het niet bestreden is dat de eiser eindelijk met vervals documenten in België is aangekomen”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: *“Attest van Meneer BARRE ADAWE van UDJ van 23 maart 2015”, “Attest van Ismaël AHMED ASSOWE van USN”, “Foto's”, “La Lettre de l'Ambassade de France en République de Djibouti, IFAR, juni – juli 2011”, “Rapport van CEDOCA” en “Oproeping van USN”*.

Bij een aanvullende nota van 17 juli 2015 voegt verzoeker *“de nieuwe lijst van UDJ Comité UDJ”, “Getuigenis van voorzitter LDDH”, “Diploma van mijn cliënt” en “Foto's tijdens de show”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad hecht geen geloof aan de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij door het schrijven en opvoeren van anti-regeringstoneelstukken problemen kende met de Djiboutiaanse autoriteiten. Zo legt verzoeker geen enkel document neer ter staving van de anti-regeringsopvoeringen die hij organiseerde in Djibouti en die tot arrestaties geleid zouden hebben, met name de stukken "Quotidien Djiboutien", "Les âmes des Arabes" en "Les indésirables, partie 2", hoewel hij voor deze laatste stukken flyers ronddeelde onder de wijkbewoners (gehoor 24 september 2014, p. 13) en hoewel "Quotidien Djiboutien" in 2011 ook opgevoerd zou zijn geweest in het IFAR (gehoor 24 september 2014, p. 12). Verzoeker legt wel documenten neer van twee andere stukken die ook opgevoerd werden in het IFAR, namelijk "Houssoubou" en "Jeu du Destin", maar deze werden door C.A.C. geschreven. Voorts wijst een eenvoudige zoekactie op het internet uit dat "Jeu du Destin" in 2011 door IFAR werd hernomen, terwijl een dergelijke zoekactie voor het stuk van verzoekers hand, "Quotidien Djiboutien", niets opleverde (zie info aan het administratief dossier). De enige foto's die verzoeker neerlegt betreffen de officiële opvoeringen in het IFAR, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat er ook foto's genomen zijn van de kleinere voorstellingen in de wijken door een fotograaf die lid is van UDJ (gehoor 24 september 2014, p. 13), wat inderdaad logisch zou zijn nu de UDJ alle belang heeft bij het documenteren van hun acties en zij dit ook doen zoals blijkt uit het administratief dossier. Bij een aanvullende nota legt verzoeker nog "Foto's tijdens de show" neer, waaruit echter niet blijkt welke voorstelling het betreft, noch dat verzoeker hierdoor problemen zou hebben ondervonden. Bij dezelfde aanvullende nota voegt verzoeker "*Diploma van mijn cliënt*" - een kleurenkopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knippen plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X) - waarmee niet kan worden aangetoond dat verzoeker door het schrijven en opvoeren van anti-regeringstoneelstukken problemen kende met de Djiboutiaanse autoriteiten. De Raad treedt verzoeker dan ook geenszins bij waar hij in zijn verzoekschrift meent dat zijn deelname aan toneelstukken die hij zelf geschreven heeft duidelijk blijkt "*uit zijn verklaringen en de documenten die hij neergelegd heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag*". Dat zijn verklaringen over die verschillende toneelstukken "*precies, persoonlijk, duidelijk en niet tegenstrijdig*" zijn, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent het gebrek aan enig (begin van) bewijs over de echtheid ervan. Bovendien acht de Raad het, gelet op de informatie dienaangaande in het administratief dossier, niet aannemelijk, en dit wordt ook niet aangetoond, dat een Frans cultureel centrum politieke stukken zou (laten) opvoeren die openlijk tegen de autoriteiten zijn gericht en dus voorbijgaan aan hun opdracht van 'cultureel' centrum door een politiek van oppositie te voeren. De uitleg in het verzoekschrift dat de IFAR een instituut is dat zeer actief is in Djibouti "*om de promotie te maken van toneel en culturele activiteiten, in het bijzonder voor lokale toneelgroepen, zoals de Troupe Renard waaraan de eiser deelnam*", doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier. Het bij het verzoekschrift gevoegde "*La Lettre de l'Ambassade de France en République de Djibouti, IFAR, juni – juli 2011*", waarin geen melding wordt gemaakt van verzoeker of van voornoemde

toneelstukken, doch wel van een theaterstuk van C.A.C., bevestigt bovenstaande vaststellingen. In die zin gaf verzoeker zelf aan dat twee leden van de toneelgroep niet politiek actief waren, gezien het reële risico dat het spelen van dergelijke stukken in Djibouti volgens verzoekers verklaringen met zich meebrengt.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat er geen nuttige informatie (online) terug te vinden is over verzoekers activiteiten, gelet op het uitgesproken publieke karakter van deze politieke activiteiten en dat de Djiboutiaanse oppositiepartijen systematisch lijsten publiceren met alle personen die door de autoriteiten aangehouden worden, net om deze wantoestanden aan de kaak te stellen (*"COI Focus: Djibouti: Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat"*). Verzoekers verklaringen dat de partij de mensen in de wijken wel mondeling op de hoogte bracht van gearresteerde leden, maar deze informatie bijvoorbeeld niet op het internet bekend maakte (gehoor 24 september 2014, p. 9-10), strookt dan ook niet met voornoemde informatie. De ongestaafde beweringen dienaangaande in het verzoekschrift - dat *"Het komt niet uit de informaties waarover het CGVS beschikt dat de namen van ieder lid van de USN of van een andere politieke partijen, dat gearresteerd werd, op internet vermeld zijn indien zijn. Sommigen weigeren bij voorbeeld dat hun naam vermeld is om repercussies over hun familie te vermijden. Het komt in casu uit het feitenrelaas dat de eiser zijn familie probeerde te beschermen."* en dat *"de oppositiepartijen in Djibouti, en in het bijzonder zijn vertegenwoordigers in Europa, niet altijd overeen (komen) met elkaar. De website van die oppositie zijn beheerd vanuit de diaspora in Europa. Er bestaat divisies in die diaspora die kunnen uitleggen dat sommige namen niet op internet zijn geschreven."* - tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat de vervolging van een lid van een politieke partij geen individuele kwestie is maar de gehele partij en de veiligheid van andere leden betreft.

Ten slotte wordt verzoekers geloofwaardigheid ook nog ondermijnd door zijn algehele onwetendheid over het lot van zijn collega C.A.C. en van zijn toneelgroep. Verzoeker verklaarde dat de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Djibouti een nieuw anti-regeringsstuk was dat hij organiseerde samen met C.A.C. en dat door zijn toneelgroep opgevoerd zou worden (*"Les indésirables, partie 2"*), maar hij had geen enkel idee waar C.A.C. zich momenteel zou bevinden, hij wist niet of er die avond bijvoorbeeld mensen gearresteerd werden naar aanleiding van de toneelopvoering (gehoor 24 september 2014, p. 9) en hij wist zelfs niet of zijn toneelgroep heden nog bestaat (gehoor 24 september 2014, p. 14). Dat verzoeker ook over de periode dat hij in Djibouti was amper kon vertellen over de problemen die C.A.C. met de Djiboutiaanse autoriteiten gekend zou hebben (gehoor 24 september 2014, p. 14) kan bezwaarlijk een betrokkenheid met deze feiten ondersteunen laat staan een doorgedreven engagement.

Ook verzoekers verklaringen omtrent de ernstige problemen die ontstonden naar aanleiding van zijn beweerde rol bij de laatste verkiezingen in 2013 zijn niet aannemelijk. Verzoeker gaf aan dat hij die verkiezingsdag in het bezit kwam van een document met de werkelijke uitslag van het kiesbureau waar hij mee toezag op het goede verloop en dat deze uitslag niet overeengestemd zou hebben met de uitslag die bekend gemaakt werd op de staatstelevisie. Hij zou als klokkenluider van de dienst dit bewuste document aan de Djiboutiaanse oppositie hebben doorgespeeld, maar kon tijdens zijn gehoor niet vertellen hoe de voorzitter van dat bewuste kiesbureau heette, wie de waarnemer van de tegenpartij was (gehoor 24 september 2014, p. 16), noch wat er precies met het door verzoeker gelekte document gebeurd zou zijn (gehoor 24 september 2014, p. 16). De stelling in het verzoekschrift dat *"Deze informaties interesseerden de eiser niet, die niet daar was om kennis te maken met vertegenwoordigers van andere partijen maar om de eerlijkheid van de verkiezingen na te kijken"* is niet afdoende om diens onwetendheid te verschonen. Integendeel nu deze informatie ongetwijfeld van belang was bij het overhandigen van een dergelijk document aan de Djiboutiaanse oppositie. Het komt immers aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Van een asielzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. *In casu* blijkt verzoeker onaannemelijk onwetend over een van de door hem aangevoerde asielmotieven.

Uit verzoekers verklaringen kan ook blijken dat hij -in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas, *quod non*- onvoldoende moeite heeft gedaan om in Djibouti zijn detentie en mishandelingen aan te klagen. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een

asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Verzoeker nam echter geen contact op met een advocaat (gehoor 24 september 2014, p. 7), hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat oppositieleden een beroep doen op een advocaat en meester Zakaria Abdillahi, het hoofd van de Djiboutiaanse mensenrechtenorganisatie LDDH (*"COI Focus: Djibouti: Possibilité pour un opposant d'avoir accès à un avocat"*), in het verleden meermaals optrad als advocaat van belangrijke oppositieleden in Djibouti. Dit klemte te meer nu verzoeker een attest neerlegt van deze organisatie, maar verklaart de naam niet te kennen (gehoor 24 september 2014, p. 10-11). Als voorzitter van het LDDH noemt verzoeker Omar Ali Ewado (gehoor 24 september 2014, p. 7), terwijl Omar Ali Ewado in de informatie in het administratief dossier genoemd wordt als voorzitter van een organisatie die parallel aan LDDH opereert en ook exact dezelfde naam hanteert, maar die in feite in handen van de autoriteiten zou zijn met als hoofdbedoeling om het LDDH te destabiliseren (*"COI Focus: Djibouti: LDDH"*). De loutere ongestaafde bewering in het verzoekschrift dat deze informatie *"bijgevolg eenzijdig (is) een laat niet toe een volledige en onpartijdige appreciatie van die gevoelige situatie te kunnen maken"* volstaat geenszins om aan te tonen dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker geen andersluidende informatie bijbrengt. Waar in het verzoekschrift nog gesteld wordt *"dat geen contact werd genomen door het CGVS met Omar ALI EWADO om zijn informatie te kunnen vragen over die situatie en om waarborg van de oprechtheid van zijn engagement voor de mensenrechten te krijgen"* en dat de commissaris-generaal de mogelijkheid had *"om Meneer Omar ALI EWADO te contacteren om niet alleen de authenticiteit van zijn functie te verifiëren maar ook de authenticiteit en de bewijswaarde van dit attest te onderzoeken"*, kan de Raad niet inzien waarom de commissaris-generaal contact zou leggen met een man die door de vervolgte overheid wordt gesteund. Voorts ligt zoals hoger gesteld, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf, dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht en dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien blijken verzoekers verklaringen over zijn contact(en) met LDDH uiterst vaag. Hij verklaarde een aantal keer iemand van LDDH ontmoet te hebben, maar kon niet verduidelijken wanneer precies. Hoewel verzoeker beweerde dat ze hem bij die gelegenheden gespreid over twee jaar steeds naar zijn precieze activiteiten en concrete problemen gevraagd zouden hebben (gehoor 24 september 2014, p. 8), beperkte Ewado zich in het attest tot de vermelding dat verzoeker vijfmaal gearresteerd werd, tussen 2010 - in plaats van 2011 - en 2013, en dat hij mishandeld zou zijn. De bewijswaarde van het attest wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat dit attest werd opgesteld op 10 juli 2013, met name vóór verzoekers poging om Djibouti te verlaten en dan nog tijdens verzoekers beweerde vijfde en tevens laatste opsluiting (van 20 april 2013 tot augustus/september 2013). Aldus is dit niet enkel strijdig met verzoekers verklaring dat de LDDH dit attest pas opgesteld en vervolgens opgestuurd heeft toen ze van verzoeker persoonlijk via e-mail vernamen dat hij in België asiel had aangevraagd (gehoor 24 september 2014, p. 8) maar kan niet worden ingezien hoe de LDDH op 10 juli 2013 reeds kon weten hoe de beweerde -maar niet aangetoonde- arrestatie kon aflopen. Het attest bevestigt weleenswaar dat verzoeker tot vijf keer toe gearresteerd werd in Djibouti, maar nergens wordt verduidelijkt dat verzoeker op dat moment nog opgesloten zou zitten op een onbekende plaats en evenmin hoe ze dit bekend is en hoe de beweging optreedt in een dergelijke situatie. Gewezen op de vreemde datum van opstelling van dit attest en vervolgens tot driemaal toe gevraagd naar de reden hiervoor, probeert u zelfs niet om hier een mogelijke verklaring voor te geven (gehoor 24 september 2014, p. 10). Dat deze datum *"een gewone typefout is"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is geen geloofwaardige verschoning voor dit ernstig vormelijk gebrek. Bij een aanvullende nota voegt verzoeker nog een *"Getuigenis van voorzitter LDDH"*. Het document - dat dateert van 13 november 2013 maar nu pas wordt neergelegd - is eveneens opgesteld door Omar Ali Ewado en betreft een in kleur afgedrukte afbeelding (*"Photo 002.jpg"*). De inhoud van deze *"getuigenis"* is identiek aan deze van het reeds eerder neergelegde attest en aldus te vaag om verzoekers asielrelaas te kunnen ondersteunen. De vermelding in het attest dat *"Une erreur frappe s'est flissée dans le 1er document car A. était sous arrestation le 10 juillet 2013"* kan de bewijswaarde van het andere attest evenmin herstellen.

Ten slotte zijn verzoekers verklaringen omtrent de omstandigheden waarin hij Djibouti verlaten zou hebben niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde in Djibouti een paspoort te hebben gehad, voor het geval van een toneelopvoering in één van de buurlanden, terwijl er nooit dergelijke concrete plannen in die richting zijn geweest (gehoor 24 september 2014, p. 5-6). Dat paspoort zou een Schengen-visum bevat hebben, maar verzoeker beweerde dat niet hij (gehoor 24 september 2014, p. 6), maar wel zijn

vader, dit visum voor hem geregeld zou hebben op het Franse Consulaat (gehoor 24 september 2014, p. 2, 5), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een persoon hoogstpersoonlijk zijn/haar visum dient aan te vragen op het Franse Consulaat te Djibouti (*"COI Focus: Djibouti: Demande de visa français"*). Dat verzoeker *"niettemin niet met deze documenten in België (is) aangekomen en had geen belang om informatie te verbergen over de manier waarmee hij deze documenten heeft gekregen"* en dat dit *"niet relevant (is), aangezien het niet bestreden is dat de eiser eindelijk met vervals documenten in België is aangekomen"*, is niet dienstig, daar de geloofwaardigheid van de reisweg wel degelijk een element bij de beoordeling van een asielaanvraag is en dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker illegaal vertrok uit zijn land.

Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat verzoeker zijn UDJ-lidkaart heeft neergelegd en *"dat die lidmaatschap niet bestreden zou zijn"*, antwoordt de Raad dat verzoeker geenszins aantoonde dat het loutere lidmaatschap van en engagement voor de UDJ en/of de USN tot een gegronde vrees voor vervolging door de Djiboutiaanse overheid leidt. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt bovendien dat de USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen waaronder de UDJ, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend en dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen. Uit deze informatie blijkt verder dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USN vervolgd werden sinds de ondertekening van het akkoord op 30 december 2014: *"Parmi les sources consultées dans les délais fixés pour cette recherche, le Cedoca n'a pas trouvé d'indications que des membres de l'USN ont été arrêtés, détenus et/ou condamnés depuis la signature de l'accord-cadre en date du 30 décembre 2014."* De verwijzingen in het verzoekschrift naar minder recente informatie in een rapport van CEDOCA van 22 november 2013, een rapport van *US Department of State* van 2013 en een rapport van *Human Right Watch* van 2011, maken het tegendeel niet aannemelijk. Het bij het verzoekschrift gevoegde *"attest van de ondervoorzitter van UDJ in België, dd 23 maart 2015"* maakt slechts op vage wijze melding van verzoekers problemen in Djibouti (*"il a été intimidé, menacé et emprisonné à plusieurs reprises"*) en het bij het verzoekschrift gevoegde *"attest van de Secrétaire permanente van de USN, Meneer Ismaël AHMED ASSOWE"* vermeldt zelfs nergens enige concrete problemen die verzoeker zou hebben gekend in Djibouti. Hoe dan ook betreffen deze gesolliciteerde attesten slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). De *"Oproeping van USN"* is een moeilijk leesbare fotokopie, waaraan geen bewijswaarde wordt gehecht, en wordt - gelet op het bovenstaande - evenmin ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat er *"geen beoordeling (is) van het asielrelaas van de eiser over de talrijke arrestaties die hij heeft ondergegaan, met foltering en zware mishandelingen. Er is bijzonderlijk geen beoordeling van zijn geloofwaardigheid omtrent zijn detentie van vier maanden van april tot augustus of september 2013."*, dat hij tijdens zijn eerste gehoor precieze verklaringen heeft afgelegd *"omtrent die detentie van vier maanden, over de marteling en de huidige gevolgen op zijn psychologische toestand. Die eiser was bereid om door te gaan met zijn verklaringen maar werd gestopt door de Protection Officer om zijn relaas tijdens een tweede gehoor uit te leggen. De Protection Officer heeft niettemin geen verdere vragen gesteld over het verlopen van deze detenties."* en dat er geen tegenstrijdigheden bestaan *"over de verschillende data van detentie. Hij heeft die meermaals herhalen, zonder zich te vergissen. De verklaringen van de eiser zijn precies, persoonlijk en duidelijk."*, antwoordt de Raad dat er geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker beweerde oorzaak van zijn problemen, met name het schrijven en opvoeren van anti-regeringstoneelstukken, dat zijn verklaringen over zijn beweerde rol bij de laatste verkiezingen in 2013 niet aannemelijk zijn, dat zijn verklaringen omtrent de omstandigheden waarin hij Djibouti verlaten zou hebben niet aannemelijk zijn en dat hoe dan ook verzoeker had moeten aantonen dat hij in Djibouti zijn beweerde -maar niet aangetoonde- detentie en mishandelingen had kunnen aanklagen en hulp zoeken nu uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier wel degelijk blijkt dat de oppositie goed gestructureerd is en ook navenant optreedt. Uit het voorgaande volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde arrestaties, foltering en mishandelingen.

De door verzoeker neergelegde medische documenten - het attest opgesteld door een huisarts bij de vzw Constans, dat een weergave van verzoekers persoonlijke verklaringen aan de arts vermeldt, alsook een oplijsting van de littekens die hij heeft en een korte psychologische evaluatie, en het medisch-psychologisch verslag, waarin vermeld wordt dat verzoeker *"sedert verscheidene maanden wekelijks een therapeut van het centrum Ulysse"* zou frequenteren en dat verzoeker tekenen vertoont van zware PTSD - kunnen de door verzoeker verklaarde problemen in Djibouti niet staven, daar een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en -rekening

houdend met zijn bevindingen- vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Een medisch-psychologisch verslag vormt ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het niet afdoende is *“dat uit dit attest de verwerende partij geen zekerheid kan hebben over de oorzaak”* om *“die element niet in aanmerking te nemen”* en dienaangaande verwezen wordt naar het arrest *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013 van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat uit voormeld arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dat de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest *R.C. tegen Zweden*, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest *D.N.W. tegen Zweden*, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest *I. tegen Zweden*, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest *R.J. tegen Frankrijk*, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan aan het ontstaan van voormelde verplichting, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest *I. tegen Zweden*, § 39 en 42 van voormeld arrest *R.J. tegen Frankrijk* en § 66 en 72 van het arrest *Z.M. tegen Frankrijk*, van 14 november 2013, nr. 40042/11 (www.echr.coe.int). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest *MO.M. tegen Frankrijk*, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest *Z.M. tegen Frankrijk* (www.echr.coe.int). In het licht van bovenstaande vaststellingen dat het asielrelaas een aaneenschakeling is van boute beweringen die verzoeker bij doorvraging niet kan toelichten noch die hij anderzijds aantoonst, is de Raad *in casu* van oordeel dat de medisch attesten die verzoeker bijbrengt niet nopen tot nader onderzoek. Immers verzoekers aangevoerde politieke profiel van doorgedreven politieke activist die zelfs na herhaalde arrestaties en beweerdelijke mishandeling toch doorzet en opnieuw wordt gearresteerd, wordt geenszins ondersteund door een kennis die tot dergelijke onverzettelijke politieke acties zou leiden, wel integendeel.

Wat de beweemde problemen van zijn familieleden sinds zijn vertrek betreft, beperkt verzoeker zich tot vage en weinig doorleefde verklaringen. Hij verklaarde dat zijn broer H. spoorloos verdween tijdens zijn deelname aan een betoging (gehoor 29 juli 2014, p. 4), waarna zijn lichaam enige tijd later teruggevonden zou zijn, maar zijn vriend S. - van wie hij deze beperkte informatie bekam (gehoor 29 juli 2014, p. 20)- zou hem niet gezegd hebben wanneer zijn lichaam werd gevonden. Verzoeker legt ook geen documenten neer om de dood van H. te staven (gehoor 24 september 2014, p. 19). Van S. zou verzoeker ook te weten zijn gekomen dat zijn jongere broer Ab. na zijn terugkeer uit Djibouti gearresteerd zou zijn, omdat hij een demonstratie hield omwille van de dood van zijn broer, en dat hij gedurende vijf dagen vastgehouden werd (gehoor 24 september 2014, p. 19). Verzoeker verklaarde echter dat hij sindsdien niet meer met deze vriend gesproken heeft, dat hij met zijn familieleden al langer geen contact meer heeft, omdat ze vrezen voor de mogelijke gevolgen als de telefoongesprekken afgetapt zouden worden, en dat hij ook geen contact meer houdt met zijn oom in Ethiopië. Verzoekers uitleg dat hij diens nummer niet zou hebben, aangezien hij zijn nummer niet opgeslagen zou hebben op zijn gsm, is niet serieus, gezien moeilijk kan worden aangenomen dat er geen enkele andere manier mogelijk was om in contact te komen met zijn oom en/of om opnieuw aan zijn nummer te geraken (gehoor 24 september 2014, p. 19). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat het de commissaris-generaal *“aan begrip (ontbreekt) voor de kwetsbare situatie van asielzoekers die mogen niet altijd hun familie in hun herkomstland contacteren om informatie te verzamelen, in het bijzonder wanneer deze familie in gevaar kunnen zijn door deze contacten”*, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker wel

degelijk kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Dit klemt te meer gezien de voor verzoeker gunstige politieke evolutie in Djibouti. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.2.3.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op artikel 5 van Kwalificatierichtlijn inzake “réfugié sur place”. Hij stelt dat de voorwaarde dat de overheden in Djibouti op de hoogte moeten zijn van verzoekers activiteiten in België niet blijkt uit de bepalingen betreffende het principe van “réfugié sur place”. Verzoeker voert aan dat zijn activiteiten de voortzetting vormen van zijn activiteiten in Djibouti. Verder stelt hij dat, indien de Djiboutiaanse overheden op de hoogte zouden moeten zijn van zijn activiteiten, zijn activisme in België geen geheim is: *“De eiser is zichtbaar op foto’s van deze activiteiten, die soms op Facebook en op websites van deze partijen staan”*. Hij legt verder uit dat hij al heeft gemerkt *“dat personen aanwezig aan vergadering en activiteiten van de USN en UDJ in België en die, volgens de eiser, zouden met de Djiboutiaanse overheden samenwerken om de namen van de voorstanders van de oppositie in Europa te vermelden”*. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto’s van zijn deelname aan activiteiten van USN en UDJ in België en voegt bij een aanvullende nota een *“nieuwe lijst van UDJ Comité UDJ”* waarop zijn naam voorkomt.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 96) en voorts dient het belang ervan te worden beoordeeld.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto’s van zijn deelname aan activiteiten van USN en UDJ in België en voegt bij een aanvullende nota een *“nieuwe lijst van UDJ Comité UDJ”* waarop zijn naam voorkomt. Gelet op bovenstaande vaststellingen dat verzoeker niet aantoonde artistieke anti-regeringsactiviteiten problemen te hebben gekend in Djibouti, noch dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond omwille van zijn beweerde lidmaatschap en/of politieke activiteiten voor USN en UDJ, kan niet worden ingezien waarom de Djiboutiaanse autoriteiten verzoekers handelingen op de voet zouden volgen en derhalve op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België. Verzoekers activiteiten in België zijn dus geen voortzetting van politieke activiteiten in Djibouti. Daarenboven herhaalt de Raad dat uit de informatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal blijkt dat de USN, de coalitie van verschillende Djiboutiaanse oppositiepartijen waaronder de UDJ, op 30 december 2014 een akkoord met de Djiboutiaanse regering heeft ondertekend, dat de verkozenen van de USN nu gewoon in het parlement zetelen en dat er geen aanwijzingen zijn dat leden van de USH vervolgd werden sinds de ondertekening van voornoemd akkoord. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker in het geval van een terugkeer naar Djibouti wel problemen zou kennen omwille de vermoedelijke bekendheid van zijn optreden in België.

2.2.3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK